

Дим-димок

КУПИТИ

Про книгу

Знаного на всю країну впливового бізнесмена, який «працює» на енергетичному ринку, зухвало вбивають під час міського свята. Спроба криміналістів вийти на замовників убивства, зі зрозумілих причин, натикається на шалений опір найвищого поліцейського керівництва країни. Але виявляється, що окрім офіційного слідства, справою займаються ще й інші професіонали зі значно ширшими повноваженнями...

Юрій ЗАВГОРОДНІЙ

Д
И
М

ДИМОК

...

Анотація

Знаного на всю країну впливового бізнесмена, який «працює» на енергетичному ринку, зухвало вбивають під час міського свята. Спроба криміналістів вийти на замовників убивства, зі зрозумілих причин, натикається на шалений опір найвищого поліцейського керівництва країни. Але виявляється, що окрім офіційного слідства, справою займаються ще й інші професіонали зі значно ширшими повноваженнями...

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Кальварія».

ISBN 978-966-663-334-0

© Юрій Завгородній, текст, 2012

© «Кальварія», 2012

1. Якось

Якось, бігме, справді з нічого, на рівному місці... Але воно таки сталося... Ні, все-таки — саме якось, і не тільки з тої причини, що найперше вимовлене слово чи припущення з якогось там приводу завше є найвірніше. Коли те вже трапилося, то у всіх причетних була майже однастайність щодо слова «якось».

І не просто якось, а ще й несподівано у нашому Вічному місті сталося нахабне і трагічне вбивство людини у повному розквіті життєвих сил. І кому яке діло, крім конкурентів і кримінальних служб, наскільки праведним був убитий та його гонитва за великими грошима, через яку він став одним із найпомітніших в столиці.

Ця нахабна подія могла б залишитись і буденною сенсацією на один день. Але іншим разом та з іншою людиною, бо ці постріли всюдисуща газетярська братія однастайно назвала непересічними. Мабуть, через те, що вбивця обрав для пострілу знаменні час і місце — вбивство відомого бізнесмена сталося у розпалі міського свята перед самим передзвоном курантів з виконанням міського гімну неподалік від найголовнішого столичного Майдану.

Людину позбавили життя, коли на центральних вулицях, площах і скверах столиці за півгодини до завершального феєрверку все ще продовжували веселитися городяни. Вони купчилися і гомоніли в передчутті яскравого видовища і великими натовпами, і меншими зграйками. Деякі вже стомилися настільки, що поодинокі відлежувалися зі святкового перепиття на траві паркових газонів.

Після нечутних пострілів у темному провулку майже всі городяни, окрім хворих і немічних, чи байдужих до маленьких життєвих радощів, продовжували весело бенкетувати. Та ще кількох осіб, яким не поталанило на цьогорічному святі лише за десяток хвилин від кульмінації торжества — осяяного яскравим салютом неба.

Отож, перед самим початком феєрверка на тихому провулку неподалік від головного Майдану зібралася зовсім не святкова купка людей, хоча і були вони вбрані небуденно, дехто навіть із залишками карнавального гриму. Усі вони прийшли сюди вимушено — за покликом службового обов'язку. Бо саме на цьому місці затемненого провулку трагічно і несподівано закінчив свої бізнесові забавки відомий не лише у своїй країні власник та розпорядник чималих статків, котрий мав досить помітний вплив на високих урядовців від різних політичних партій. Хоча цього разу більшість оглядачів із різних видань погоджуватимуться з тим, що це було очікувано. Навіть сталося з деяким запізненням. А деякі, більш поінформовані, стверджуватимуть, що так почався черговий перерозподіл паливо-енергетичного сектору економіки серед нечисленного кола його власників.

Усі вони матимуть рацію у своїх спробах начебто й справді аналітичної писанини щодо запізнення, бо до цього і так вже йшлося, хоча майбутня жертва того не хотіла й чути. Вже деякий час містом ходили чутки щодо перезрілого й болісного, як набряклий чиряк на пітних сідницях, перерозподілу сфер впливу між колишніми місцевими кримінальними авторитетами, а нині відомими й далеко за межами краю успішними бізнесменами. Навіть на сторінках солідного фінансового тижневика хтось намагався попередити майже прямим текстом нинішнього невдачу напередодні його відходу до іншого світу. Попередити або ж схилити до певних поступок

більш рішучим конкурентам, які ще не забули жорстких перестрілок на початковім етапі перерозподілу і накопичення капіталу.

Натомість потенційний небіжчик відмахувався від дружніх застережень, а іноді просто віджартовувався, що віднедавна керується правилом — нині нікому не можна вірити. Сьогодні люди брешуть навіть на сповіді Творцеві через похмурого посередника в храмі. Тому він не може вірити так званим доброзичливцям з їхніми безпардонними попередженнями. Чи навіть нахабними залякуваннями. Воно ж-бо цілком зрозуміло, що таким робом нахабні конкуренти хочуть попросту вибити його з рівноваги, щоб він обробився з переляку із великими збитками для своїх компаній.

За годину-дві до загибелі він не сприйняв і серйозніших застережень із вагомими аргументами від начальника власної служби безпеки. На те, що йому все-таки слід дослухатися до попереджень з приводу поганих звісток одночасно з декількох джерел, веселун і невиправний оптиміст лише махнув рукою у бік відкоркованої пляшки. Вона була згодна з життєлюбом, що на зле й недобре не варто пригнічено чекати, як і тікати від нього до таємного пристанку. Не варто тремтіти в очікуванні тої миті, яку багато хто помилково вважає кінцем усьому. Не варто псувати щоденної втіхи від життя думками про віртуальне зло. Потім додав, театральнo підносячи очі до Неба, що будь-яке чорне як і добро, завжди є частиною далекосяжного плану Самого, від Нього все треба сприймати смиренно і навіть зі щирою подякою. Сказав, блазнювато перехрестився і вишкірив білосніжні штучні зуби у поблажливій посмішці, підносячи до рота повну чарчину. У відповідь начальник служби безпеки лише кркнув спересердя і мовчки приєднався до свого боса на його запрошення. Хильнувши чималу дозу коньяку, поспитав у хазяїна дозволу бути вільним на час міського свята, — до місця

гулянки боса доведе охоронець, він же й забере його звідтам. Нагадав босові, що про всяк випадок у броньованому авті є алярмóва кнопка, на яку водій-охоронець може натиснути — враз прилетять надійні хлопці-захисники...

Проте для цього веселуна і впертого фаталіста досить скоро підтвердилося найгірше з дружніх засторог і ворожих, мало прихованих, погроз. Підтвердилося воно саме тоді, коли два тихі, ніким не почуті постріли пролунали у столичному провулку за чудової теплої погоди майже під саме закінчення святкового дня. Дня, коли ще над усією країною буяла весна, і хоча майже повідцвітали білі й рожеві каштани, у міських скверах уже робилось п'янка від бузкових пахощів.

Отже, якось наприкінці теплої і ранньої весни між небалакучого людського скупчення криміналістів, лікарів, санітарів, журналістів і двох-трьох випадкових роззяв просто на сірому зачовганому хіднику лежало тіло чоловіка середнього віку в пристойному вбранні для званого вечірнього коктейлю. Це було добре видно усім присутнім навіть у присмерковому світлі віддалених вуличних ліхтарів. З нагрудної кишеньки смокінгу видніла біла батистова хустинка, на якій, наче вишита монограма родового гербу, вигравали крапельки крові. Спочатку яскраво-багряно, потім приставали ближче до темнішого брунатного кольору. Для детективів було важливим, насамперед дізнатися, чи з прийому вийшов цей невідомий, чи тільки намірявся туди податися. Себто від якого чи до якого святкового збіговиська приятелів, котрі мали б зараз скласти поліціантам свої щирі свідчення, прямував загиблий.

Вочевидь, нагле вбивство відбулося не так давно, бо невдоволені життям, платнею та зіпсованим святом кремезні санітари з ношами і, незмінним у подібних випадках, мішком з чорного поліетилену з розстебнутою блискавкою стояли осторонь біля свого світлого авта з червоним хрестом. Чекали

команди старшого з поліціантів нарешті забрати тіло. Але воно було потрібне для щойно розпочатого слідства саме на місці злочину. З трупом ще не почали працювати експерти, яких відірвали силоміць від міського свята нахабні обставини. Це теж було помітно з їхнього вбрання та вкрай зіпсованого святкового настрою. Вони хотіли якомога швидше впоратися зі звичними формальностями та вертати до розваг серед гурту приятелів, проте були змушені слухняно чекати чиєїсь команди. Обговорювали осторонь упівголоса спаскуджене свято із залишеними на столах наїдками та напоями, а не якісь там технічні деталі буденної роботи — констатувати два постріли. Обидва смертельні. Вони вже бачили, що не буде нічого складного в обстеженні тіла і деяких обставин злочину. Нервували лишень через те, що робота досі не розпочалася. А хотілося її закінчити за мить, щоб повернутися до полишених святкових столів, поки там було що випити і чим закусити. Не поспішали лише газетярі — їм дісталася, наче святковий подарунок, виняткова подія, якою в піку конкурентам можна прикрасити у завтрашньому випуску свого часопису навіть першу шпальту...

А поки що тіло зміг оглянути лише старший детектив з поліцейського відділку Центрального району столиці. Він робив свою справу мовчки, не звертаючи уваги на присутніх. Подумки розмірковував, тримаючи у своїх руках шкіряного гаманця з документами, кредитками ледь не всіх можливих варіантів і, що дивно, чималою купою готівки. Детектив дістав гаманця з кишені щойно замордованого чоловіка і розпочав уважно вивчати документи. У такі моменти старшого детектива було краще не чіпати. У відповідь він міг вибухнути гнівом, хоча й вважався серед колег врівноваженим і зовсім не скандальним у професійній діяльності за звичайних обставин. Майже всі столичні журналісти, які висвітлювали кримінальні події,

зазвичай зверталися до нього Дім Діміч — чемно і трохи за панібрата, оскільки за паспортом він був Дмитром Дмитровичем. Натомість поза очі називали лише на прізвисько — Дим-Димок або просто Димок. Надто часто на їхні прямі запитання про причетність до чергового злочину відомих у країні осіб завше відповідав ухильно приповідкою, що ніколи не буває диму без вогню. Розумій тоді, як хочеш, у межах своєї інформованости...

Отож, тіло лежало у своїй зажурі на сірому хіднику і поволі хололо. Свідомість чи сутність його недавнього власника вже мала бути десь у недосяжній височині, до якої колись покличуть і кожного з нас — раніше чи пізніше. Звичайно, завжди кращий другий варіант. Адже нема кому відповісти, наскільки гарно там чи зле.

Подібними розхристаними думками намагався скоротити час вимушеного вичікування трохи підтоптаний парубок Василько, званий попросту Васьком — журналіст популярного й за межами столиці кримінального видання «Постріли з глушником і без». Він усім своїм виглядом демонстрував присутнім, що йому відверто нудно чекати на кілька нейтральних слів Димка. Усі знали, що зараз не буде ніяких розлогих коментарів, аби не зашкодити слідству від самого початку. Якби хтось спробував уважніше придивитися до Васька, то міг би переконатися, що той насправді нудився. Він би давно пішов геть з цього гиблого місця писати репортажа до рубрики «гарячі новини» і поводився так, ніби знав дещо більше ніж сам Димок. Васько справді інколи дивував колег своєю інформованістю. А зараз він мусив гаяти час з усіма за компанію, бо існують деякі правила у відносинах між пресою і поліцією. Вони поступово складалися здавна, хоча й досі не були прописані в якомусь законі. І обидві сторони керуються ними, якщо тільки не йдеться про замовні з високими гонорарами (в окремих цупких конвертах) статті. Там

теж здавна встановилася «боротьба, або точніше — бійка без правил». Без правил боротьба буває завше на тих татамі, під якими крутяться надто великі гроші, спритно відтяти від рідного споживача хитромудрими схемами націнок, або з державного чи місцевого бюджету.

Васькові колись, ще за імперського панування, довелося брати участь у брудних війнах за межами рідного краю. Коли таємно, а коли й відкрито проти волелюбного народу, якого за весь час не могли підкорити ніякі завойовники. Він дивом повернувся живим з тої бійні у далеких чужих горах, пропахчених порохом, напалмом, смородом спалених поселень і трупів. Повернувся додому навіть без серйозних поранень з пристойними нагородами за мужність і вправність, яких ніколи не чіпляв і навіть не натякав на їхнє існування. Може, й самому було гидко згадувати, або просто не хотів світитися перед людьми своєю вимушеною участю в тій війні. Він легко вступив до столичного університету на журналістику: туди надійшли чіткі рекомендації найвищого керівництва одної зі специфічних структур, де Василь здобував початковий вишкіл, а потім неодноразово доводив, що був справді зразковим учнем.

Про ті Василеві подвиги мало хто міг знати, а він і на підпитку ніколи не згадував про них, наче викреслив з пам'яті назовсім. Після захисту диплому Васька одразу запросили до авторитетного «товстого» часопису оглядачем міжнародних подій. Він недовго там протримався. З легкістю покинув престижну посаду й подався до описів розборок серед криміналу. Таке читиво було привабливішим і зрозумілим для пересічних громадян, що в будь-якій державі становлять абсолютну більшість. Тому наклади орієнтованих на них видань значно більші, а прибутки суттєвіші. Може, трохи й шкодував з тої переміни, але щоразу після кількох чарчин присягався друзякам, що серед відверто злочинного світу крутих харцизяк

«в законі» буває значно більше порядности, аніж між тими з них, які зробилися «добропорядними» бізнесменами чи навіть засвітились у великій політиці. Останні нещодавно громадили свої капітали без найменшої пошани до будь-яких законів — злочинських, державних, навіть, Божих — тому не дуже шанували ці закони й у новій іпостасі. Навіть ті, які самі ухвалювали, хизуючись турботою про виборця...

Проте всі Васькові подібні, часом суперечливі, розхристані думки-спогади не могли бути суттєвими зараз для старшого детектива з химерним прізвиськом. Зараз його цікавили зовсім інші, більш заплутані деталі наглого вбивства у розпал свята. Кого і коли застрелили, йому було відомо навіть без ознайомлення зі знайденими у кишенях покійного документами. Бо ж не лише професійні стражі Закону та порядку, а й кожен пересічний громадянин мав би знати великого бізнесмена і трохи філантропа пана Коротю. Наразі, старшого детектива найбільше здивувало те, що на перший погляд нічого не було взято ані з кишень, ані з розкішного позашляховика, який осиротіло стояв майже поряд із холонучим тілом. Нападники навіть не намагалися створити на місці злочину вигляду типового кримінального інциденту з метою пограбування. Тобто все було навпаки — відсутністю маскуванню вбивці вочевидь прагнули підкреслити не випадковість вбивства успішного бізнесмена, який ніколи вголос не тільки не цікавився політикою, а навіть не мав наміру прикупити собі престижного звання парламентарія. Так вважали пересічні громадяни, бо пан Коротя вправно маскував свою прихильність, в тому числі й фінансову, до певних політичних сил. Також бентежило Дим-Димка те, що десь подівся водій з того авта, і за сумісництвом — охоронець відомого бізнесмена. Не вбитий і не поранений — де ж тоді? Не міг же власник кількох відомих не лише в рідній державі

компаній податися посеред ночі без водія в гості! Але чому джип завернув до цього темного завулка? Хто і навіщо покликав з авта покійного пана Коротю? Чому той вийшов просто назустріч кулі, навіть двом? Хоч Коротя і не був занадто обережним і полохливим, ніколи не виїздив на люди без озброєного й досвідченого охоронця. Димок чув і про байдужість пана Короті до будь-якої загрози, але знав, що його фаталізм був лишень удаваною показухою.

Різні думки роїлися в голові старшого детектива, вибудовуючи поступово ланцюжок з відомих раніше фактів та обставин щойно скоєного вбивства. Вони мали б привести до відповіді на питання: «Чому ж так необачно поведився сьогодні у далекому від домівки місці пан Коротя? Нехай навіть під прикриттям досвідченого охоронця? І де той досвідчений подівся врешті-решт? Чи може він і є вбивцею? Тоді мав би першим вийти, відчинити для боса дверцята, чемно відступити на кілька кроків і вистрілити. Не збігається... Аж ніяк не збігається... Для чого саме тут? І коли ж він стріляв? Може, гукнув шефа від авта так, що той озирнувся? Але ж тіла ніхто не пересував, і воно лежало обличчям до будинків. Детективові було зрозуміло, що стріляли в Коротю з деякої відстані.

Втеча водія навіювала різні думки. Саме втеча, бо ж не покликав нікого на допомогу, не повідомив поліцію. Може він був спільником вбивці, і вони разом втекли на іншому авті? Треба пошукати найменші натяки на сліди. Не можна підпускати до місця злочину зайвих ніг, хоча їх тут потопталосся вже до бісової матері — трясця їм усім! Як же кортить звичайним людям встромити носа в чужі трагедії! Збіглися, як на виставу в опереті! Злетілися наче мухи на свіже лайно!»

Нарешті Дим-Димок підвівся й передав тіло для подальшого, більш ретельного вивчення експертам, у яких уже й терпець уривався. Потім підійшов до своїх помічників:

— Хто з потенційних свідків щось чув чи бачив? Чи ви й досі не встигли опитати присутніх? — Не чекаючи відповіді, додав з осудом, не приховуючи сарказму, — справді, вас же лише троє на півтора десятка роззяв!

Цибатий вусань витяг із рота згаслу цигарку, скрушно пересмикнув плечима і заперечливо похитав головою. Інші його колеги теж не мали що повідомити шефові. Мовчки стовбичили перед ним із похиленими головами.

— Про що тоді, дозвольте запитати, ви могли весь час теревенити з цими непричетними до справи випадковими перехожими? Звідки вони взялися, якщо ніхто з них нічого не чув і не бачив? Яким це побитом тіло знайшли хлопці з патрульної служби муніципальної поліції? Як вийшло так, що вони зовсім випадково, майже одразу після вбивства вирішили пройтися цією тихою місциною, де лише кілька будинків, у кожному з яких консьерж з колишніх військових чи з наших старших колег? А кому потрібні інші випадкові перехожі саме зараз і саме тут? Чому не відіслати їх продовжити святкування з усім людом? Вони ж тут топчуться, як коров'яче стадо в пошуках поживи — геть усі сліди витопчуть! — Димок був знервований, бо розумів, під яким тиском начальства доведеться розплутувати вбивство відомої людини.

— Вибачте, шефе, то не зовсім випадкові перехожі й не професійні витріщаки. Справді, для таких роззяв не ті час і місце. Патрульних відправили сюди, бо хтось повідомив чергову частину про вбивство. Справді, звідкись і швидко набігло кілька журналюг, наче чатували десь поруч ще до пострілу. Вони прибігли сюди ще до нас. У них є до вас запитання. Тому і чекають. Ввічливо чекають на належній відстані.

— Ще б пак, не ввічливо! Гаразд, знайду що їм сказати. Спочатку запитаю, звідки вони про все дізналися. Може, хтось із них вбивця? Затримаю в межах дозволеного терміну! Маю таке

право, дідько забирай їхню спритність! Якщо не повтікають з переляку, то наберуться ще більшої ввічливості. А ви тим часом маєте поділитися між собою, хто куди. Три місця: до домашніх Короті та його водія, один має лишитися тут — пройде по всіх будинках. Сподіваюся, зумієте взнати у домашніх Короті адресу водія? До Короті вдвох, потім розділитися. Я приєднаюсь після зовсім короткої прес-конференції з двох слів — «ноу коммент», які додам до прізвища загиблого. Спочатку розжену їх к бісам з місця події. Вже потім доповім начальству, що ми розуміємо всю непересічність зухвалого злочину, тому будемо працювати по двадцять п'ять годин доба за добою, поки не впіймаємо виконавців і замовників. Звідси подамся до офісу, повивчаю документи. Не зрозуміло мені, задля чого Коротя брав їх із собою на гульбище і чому їх не поцупили нападники? Ще з роботи взяв додому і забув залишити вдома? Чи їхав, щоб переглянути їх з кимось неофіційно? Гаразд, ще треба проглянути всі дзвінки на мобільному небіжчика, згодом і експерти щось підкинуть. Тільки мобілку ще треба пошукати. Може, десь у салоні лишилася. Диви, геть нічого не взято, як на перший погляд. І на другий теж, якщо знайдемо мобілу. Зовсім не випадкова подія, все-таки два постріли було. Один — контрольний. Замовлено і виконано доста професійно. Напевне, довгенько не дадуть нам списати глуху справу до архіву, поприємо з вимушеною насолодою, — Дим-Димок розмірковував уголос, але закінчив коротким наказом, — стрічаємося у мене за пару годин. Сьогодні вночі буде нам не до сну! Без пояснень. Ви ж-бо дорослі хлопчики і не без кебети. Вперед!

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ